

Arrest

nr. 344 683 van 12 april 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2019 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet-ontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker in Italië reeds internationale bescherming geniet. Het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 236 747 van 5 juni 2020.

Op 9 juli 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd.

Op 26 januari 2026 werd verzoeker door de politie te Doornik, waar hij zich zelf aanmeldde, ondervraagd omwille van illegaal verblijf. Daags nadien werd hem door verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) afgeleverd, waartegen hij bij de Raad beroep aantekende. Op 7 april 2026 vroeg verzoeker de activering van dit beroep via een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 9 april 2026 willigt de Raad deze vordering in en verwierp hij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 344 641.

Op 2 februari 2026 diende verzoeker een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in België in, dat op 10 maart 2026 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet-ontvankelijk werd verklaard. Bij arrest nr. 343 751 van 27 maart 2026 verwierp de Raad het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 25 maart 2026 ondertekende verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring, waarin hij aangaf, op eigen risico en tegen het advies van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in, naar Somalië te willen terugkeren en afstand te doen van de internationale bescherming die hij in Italië geniet.

Op 30 maart 2026 nam verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer

naam: A.

voornaam: Ab. H.

geboortedatum: XX.XX.1988

geboorteplaats: Mogadisho

nationaliteit: Somalië

alias: alias: M., Y. °XX.XX.1979, Y. M., Mu. °XX.XX.1983, Y. M., Mu. °XX.XX.1984.

Werd op 27.01.2026, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 02.02.2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 10.03.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 26.03.2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep schorst de verwijderingsbeslissing echter niet op. De verwijderingsbeslissing van 27.01.2026 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENSEN:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Alias: M., Y. °XX.XX.1979, Y. M., Mu. °XX.XX.1983, Y. M., Mu. °XX.XX.1984.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.07.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming ingediend op 02.02.2026 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10.03.2026.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij verklaart een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in België. Hij heeft nagelaten te vermelden dat hij ook een dergelijk verzoek had ingediend in Frankrijk, Nederland, Zwitserland en Denemarken.

Zijn verzoek ingediend op 09.01.2019 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28.10.2019.

Betrokkene verklaart dat hij wil terugkeren naar Somalië. Betrokkene blijkt in Italië internationale bescherming te hebben gekregen. Hij verklaart uitdrukkelijk terug te willen keren naar Somalië tegen het advies in van het C.G.V.S. en hij verklaart afstand te willen doen van zijn beschermd statuut in Italië.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Alias: M., Y. °XX.XX.1979, Y. M., Mu. °XX.XX.1983, Y. M., Mu. °XX.XX.1984.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.07.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming ingediend op 02.02.2026 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10.03.2026.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij verklaart een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in België. Hij heeft nagelaten te vermelden dat hij ook een dergelijk verzoek had ingediend in Frankrijk, Nederland, Zwitserland en Denemarken.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

4. De betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde autoriteiten gemeld.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij heeft geprobeerd (tot zijn vasthouding in een gesloten centrum) zijn verblijf op de wettelijk voorgeschreven wijze te regulariseren sinds de definitieve sluiting van zijn aanvraag voor internationale bescherming op 17 juli 2020.

Het is ook belangrijk op te merken dat de betrokkene in België bijna vier verschillende identiteiten heeft gebruikt om de autoriteiten te misleiden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

*"(...)
EN CE que la décision attaquée énonce ce qui suit :*

« Op 02.02.2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. »

ALORS QU'EN vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, la partie défenderesse est soumise à l'obligation de motivation formelle, qui consiste à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, décision dont la motivation ne peut entrer en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante.

Ce devoir oblige également la partie défenderesse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers précise que l'obligation de motivation s'applique aux décisions relatives aux étrangers.

Le principe général de bonne administration impose également à l'autorité administrative une obligation de motivation matérielle de tout acte administratif.

L'obligation de motivation formelle comprend donc deux aspects : l'existence d'une motivation, et le caractère adéquat de celle-ci.

Le principe général de bonne administration impose également à l'autorité administrative une obligation de prudence et de minutie en vertu de laquelle l'autorité administrative est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments particuliers propres à la cause concernée, et à cette fin, est tenue de « prendre toutes les mesures nécessaires et de récolter le plus d'informations possible pour rendre sa décision » .

En l'espèce, , il ressort sans équivoque du dossier administratif que la demande introduite le 2 février 2026 est une demande ultérieure (volgend verzoek) au sens de la loi du 15 décembre 1980 — et non une première demande. Le requérant avait en effet déjà introduit une première demande de protection internationale en Belgique en janvier 2019, laquelle avait été déclarée irrecevable par le CGRA le 28 octobre 2019 et confirmée par l'arrêt du CCE n° 236 417 du 5 juin 2020.

C'est d'ailleurs précisément pour cette raison que le CGRA a traité la demande du 2 février 2026 en application de l'article 57/6, §3, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980, soit la disposition applicable aux demandes ultérieures — et non à une première demande.

Cette qualification erronée de « eerste verzoek » dans la décision attaquée constitue une erreur matérielle manifeste, qui fausse l'analyse de la situation juridique du requérant et vicie la motivation de la décision.

Par ailleurs, le requérant n'a pas introduit de recours le 26 mars 2026, contrairement à ce que prétend les motifs de la décision.

Ainsi, il ressort que plusieurs des éléments essentiels du dossier du requérant ne correspondent pas à sa situation.

Ces éléments ne sont pas anecdotiques.

En effet, il démontre l'absence de soin et de minutie qui a été conférée au dossier.

Ces erreurs multiples empêchent le requérant de comprendre les motifs de la décision prise à son encontre.

Par ailleurs, la défenderesse estime que l'OQT précédent est à nouveau applicable.

Or, il apparaît que l'OQT précédent retenait notamment : « Il y a lieu de maintenir l'intéressé à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de le faire embarquer à bord du prochain vol à destination de la Somalie »

Que la décision ne mentionnait l'existence d'une protection en Italie, et ne procédait partant à aucun examen des conditions de vie du requérant en Italie.

Force est de constater que la décision du 27 janvier 2026 ne contient toujours pas la moindre analyse à cet égard. Elle ne mentionne pas l'existence du statut de protection italienne, ne l'examine pas, et n'explique pas pourquoi ce statut, accordé précisément en raison du risque somalien, ne ferait pas obstacle à l'éloignement. La formule lapidaire selon laquelle la décision « ne constitue donc pas une violation de l'article 3 CEDH » ne satisfait à aucune des exigences d'une motivation adéquate.

Il ressort du dossier administratif que le titre de séjour délivré par la Questura de Rome au requérant n'était valide que jusqu'au 28 novembre 2021. Au moment où l'OQT a été pris le 27 janvier 2026, ce titre était déjà expiré depuis plus de quatre ans.

Le requérant est sans domicile fixe depuis au moins 2014. La partie adverse ne pouvait donc pas simplement présumer que sa protection italienne restait effectivement accessible sans examiner cet obstacle structurel et documenté.

Au moment de son arrestation le 27 janvier 2026, le rapport de police consigne en ces termes les propos du requérant :

« Personne faisait les 100 pas devant le commissariat de police en demandant de l'aide. Il explique avoir peur de se faire attaquer par des personnes inconnues. Il précise qu'il a des troubles psychiatriques. Monsieur est seul, sans argent et demande pour rentrer en Somalie. »

La décision du 30 mars ne retient pas davantage de problème psychiatriques dans le chef du requérant.

Or, l'OQT du 27 janvier 2026 affirme purement et simplement que l'intéressé n'a « pas de problèmes médicaux », en totale contradiction avec les informations fournies par le requérant.

La confirmation de l'OQT sans nouvel examen de sa situation de santé mentale ne respecte pas les principes de motivation formelle.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose au délégué du Ministre de tenir compte, avant de prendre toute décision d'éloignement, de l'état de santé du ressortissant concerné. Cette obligation s'impose d'autant plus lorsque des éléments objectifs de vulnérabilité sont présents dans le dossier.

En affirmant que le requérant n'a « pas de problèmes médicaux » alors que le rapport de police consigne expressément ses déclarations relatives à ses troubles psychiatriques, la partie adverse a méconnu de manière manifeste cette obligation légale.

Ainsi, alors qu'il ressort des comportements observés par la police, notamment et des déclarations du requérant lui-même, il souffre de problèmes de santé que sa situation de sans-abrisme n'a pas permis de faire attester.

L'absence de prise en compte de ces problèmes, présents en germes, viole l'article 74/13 de la loi du 15 décembre.

Par ailleurs concernant l'absence de délai pour quitter le territoire, ces motifs qui se trouvaient déjà dans la décision « OQT » du 27 janvier sont également confirmés.

Or, l'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980 définit le risque de fuite comme devant être actuel et réel, établi au terme d'un examen individuel, sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs appréciés à la lumière de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas.

En l'espèce, les motifs invoqués dans la décision attaquée du 30 mars 2026, repris de ceux de l'OQT du 27 janvier 2026, ne satisfont à aucune de ces exigences.

La décision se fonde sur une accumulation de considérations générales et standardisées, sans expliciter en quoi, dans la situation particulière du requérant, ces éléments permettraient de conclure à l'existence d'un risque de fuite actuel et réel. Chacun des motifs invoqués sera examiné ci-dessous.

La décision retient que le requérant ne s'est pas présenté dans les cinq jours de son arrivée à la commune. Ce motif est inopérant à deux égards.

Premièrement, il se confond avec la situation de demande d'asile du requérant, introduite à son arrivée en Belgique. Ainsi, le requérant a fait, lors de son arrivée en Belgique les étapes nécessaires. Ce motif ne correspond à la situation d'un demandeur d'asile et est complètement stéréotypé.

La décision invoque l'existence d'alias comme preuve de l'utilisation d'informations fausses ou trompeuses : Ce motif souffre de plusieurs insuffisances graves.

D'abord, la décision se contente de lister des alias sans aucune explication sur les circonstances dans lesquelles ces identités auraient été utilisées, dans quel cadre procédural, à quelle date, et avec quelle intention frauduleuse. L'existence d'alias — phénomène courant chez les personnes ayant transité par de nombreux pays sans documents — ne constitue pas en soi la preuve d'une fraude intentionnelle ni d'un risque de fuite.

Ensuite, comme établi précédemment, ces alias sont orthographiés différemment selon les sections du même document (M. dans certains endroits, M. dans d'autres), ce qui démontre que la décision elle-même n'a pas procédé à une vérification rigoureuse de ces données. La fiabilité du motif est donc sérieusement compromise. Enfin, ce motif est antérieur à la procédure actuelle et connu des autorités depuis au moins 2019 lors de la première demande d'asile. Il ne constitue pas un fait nouveau pouvant caractériser un risque de fuite actuel en 2026.

La décision retient également que « Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.07.2020. » Ce motif est vicié.

En effet, le requérant a introduit une demande d'asile depuis cet ordre de quitter le territoire. Ainsi, il semble que cet ordre de quitter le territoire n'a plus effet.

Or, la simple inexécution d'un OQT passé, sans autre précision, ne suffit pas à caractériser un risque de fuite actuel et réel au sens de l'article 1er, 11°, de la loi.

1. Le préjudice grave difficilement réparable

Conformément à l'article 39/82, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, la condition du préjudice grave difficilement réparable est notamment remplie lorsqu'un moyen sérieux est invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la CEDH — ce qui est précisément le cas en l'espèce.

Tel qu'établi dans les développements qui précèdent, l'exécution immédiate de la décision attaquée exposerait le requérant à des atteintes graves et irréversibles à ses droits fondamentaux.

Premièrement, l'éloignement vers l'Italie, ou pire, vers la Somalie, destination expressément mentionnée dans les motifs de la décision de maintien de l'OQT, causerait un préjudice irréversible par nature. Une fois éloigné, le requérant ne pourrait exercer aucun recours effectif depuis l'étranger. L'arrêt *Çonka c. Belgique* (CEDH, 5 février 2002) a consacré ce principe : un recours qui n'a pas d'effet suspensif avant l'éloignement ne constitue pas un recours effectif au sens de l'article 13 CEDH.

Deuxièmement, le requérant présente une vulnérabilité psychiatrique documentée dès son arrestation dans le rapport de police du 27 janvier 2026. Sa santé mentale, déjà gravement affectée par plus de quinze années d'errance et de sans-abrisme, serait irrémédiablement aggravée par un éloignement forcé vers l'Italie, où aucune infrastructure adéquate ne l'attend et où son titre de séjour est expiré depuis plus de quatre ans. Une telle aggravation de son état constitue par définition un préjudice que nul arrêt ultérieur en annulation ne pourrait réparer.

Troisièmement, l'OQT sous-jacent du 27 janvier 2026 fait l'objet d'un recours pendant devant Votre Conseil (CCE n° 359.924). Si l'éloignement était exécuté avant que Votre Conseil ait pu statuer sur ce recours et sur le présent recours, la procédure deviendrait sans objet et le requérant se retrouverait dans une situation de fait irréversible, privé de tout recours utile.

En invoquant de manière défendable la violation de l'article 3 CEDH, disposition à laquelle aucune dérogation n'est possible, le requérant remplit pleinement la condition légale du préjudice grave difficilement réparable.

La décision doit être suspendue en ce qu'elle cause un préjudice grave et difficilement réparable au requérant."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Waar verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing vermeldt dat hij op 2 februari 2026 een "eerste verzoek om internationale bescherming" indiende, terwijl dit reeds zijn tweede beschermingsverzoek betrof aangezien hij reeds op 9 januari 2019 een eerste maal om internationale bescherming verzocht, alsook dat hij niet op 26 maart 2026 beroep aantekende tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, dient vastgesteld dat dit louter materiële vergissingen betreffen. Verderop in de bestreden beslissing wordt immers wel degelijk verwezen naar verzoekers eerste verzoek om internationale

bescherming ingediend op 9 januari 2019: “Zijn verzoek ingediend op 09.01.2019 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28.10.2019.” Verder blijkt uit 's Raads arrest nr. 343 751 van 27 maart 2026 dat verzoeker op 17 maart 2026, en dus niet op 26 maart 2026 zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, beroep aantekende tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10 maart 2026 in het kader van verzoekers tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming. Deze materiële vergissingen zijn op zich niet van aard om aan te tonen dat verweerder dermate onzorgvuldig tewerk zou zijn gegaan dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt. Zij kunnen immers mits eenvoudige lezing van het administratief dossier op de juiste wijze worden geïnterpreteerd.

3.2.5. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker verder dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 27 januari 2026 opnieuw uitvoerbaar is en dat uit dit bevel blijkt dat verzoeker naar Somalië zal worden teruggeleid ingevolge zijn verklaring bij de Doornikse politie dat hij naar Somalië wenst terug te keren. In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker er tevens op dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat hij in Italië internationale bescherming geniet. Hij wijst op een gebrek aan onderzoek van zijn levensomstandigheden in Italië, alsook op zijn kwetsbare mentale gezondheidstoestand, waarvan hij melding maakte bij de Doornikse politie op 26 januari 2026. Bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker dan ook tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad stelt inderdaad vast dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 27 januari 2026 blijkt dat verzoeker aanvankelijk naar Somalië zou worden teruggeleid: “*Il y a lieu de maintenir l'intéressé à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de le faire embarquer à bord du prochain vol à destination de la Somalie*” (eigen onderlijning). Zowel in dit bevel d.d. 27 januari 2026 als in de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers verklaring dat hij naar Somalië wenst terug te keren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 maart 2026 nogmaals aangaf dat hij naar Somalië wenst terug te keren, op eigen risico en tegen het advies van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in, en dat hij afstand doet van de internationale beschermingsstatus die hij in Italië geniet. Dit neemt echter niet weg dat in het administratief dossier tevens een aan de Italiaanse autoriteiten gericht bilateraal terugnameverzoek van 1 april 2026 is opgenomen, zoals ook in de verweernota wordt vermeld. Zowel in het verzoekschrift als in de verweernota wordt concreet ingegaan op een terugkeer van verzoeker naar Italië. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker naar Italië zal worden teruggeleid.

Temeer daar verzoeker in Italië internationale bescherming geniet en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing inzake verzoekers tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming d.d. 10 maart 2026 als volgt stelde: “*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.*” Dat verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring ondertekende op 25 maart 2026, waarin hij aangeeft dat hij op eigen risico en tegen het advies van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in naar Somalië wenst terug te keren en dat hij afstand doet van de internationale beschermingsstatus die hij in Italië geniet, doet op zich geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat de Belgische asielinstanties hebben geoordeeld dat verzoeker niet naar Somalië kan worden teruggezonden. Noch de bestreden beslissing, noch het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2026 bevatten een onderzoek naar het risico in hoofde van verzoeker om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het licht van verzoekers eventuele terugkeer naar Somalië.

Gezien het geheel van deze vaststellingen, wordt de onderhavige vordering hierna onderzocht in het licht van de intentie van verweerder om verzoeker naar Italië terug te leiden, alwaar hij internationale bescherming geniet.

De Raad wijst er nog op dat hij in zijn arrest nr. 344 641 van 9 april 2026 de door verzoeker ingediende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingewilligd, doch de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 27 januari 2026 heeft verworpen. De aangevoerde schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht dan ook niet ernstig.

3.2.6. Waar verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn levensomstandigheden in Italië, wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat dit element reeds werd beoordeeld in het kader van de door verzoeker ingediende verzoeken om internationale bescherming in België. In zijn arrest nr. 343 751 van 27 maart 2026 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

“3.2.5. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 28 oktober 2019 door de toenmalige commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard aangezien uit de gegevens in het administratief dossier bleek dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, met hieraan gekoppeld een verblijfsdocument geldig tot 28 november 2021, hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Italië, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn, en zijn levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad op 5 juni 2020 verworpen daar verzoeker niet betwistte dat hij subsidiaire bescherming geniet in Italië en verder geen gegronde middelen aanvoerde tegen de motieven op grond waarvan terecht besloten werd tot de niet-ontvankelijkheid van zijn eerste verzoek.

In het kader van zijn huidige volgend verzoek voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn Italiaanse verblijfsvergunning op datum van de bestreden beslissing reeds meer dan vier jaar vervallen was, doch hij betwist niet dat nog steeds over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus in Italië zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Derhalve dient de adjunct-commissaris te worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing met recht overweegt dat de nieuwe elementen of feiten die verzoeker in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aanhaalt verband moeten houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, zijnde Italië, en van die aard moeten zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

3.2.6. Verzoeker haalt in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aan dat hij in Italië op straat leefde, geen werk, geen uitkering en geen ziekteverzekering had en er gewoonweg geen toekomst had. Hij beweert verder dat hij in Italië bedreigd werd door Somaliërs die hem ervan verdachten een spion voor Italië te zijn en informatie over hen aan de Italiaanse overheid te geven waardoor ze in de problemen kwamen met hun documenten. De mannen zouden verzoeker gezegd hebben dat ze op het sociale mediaplatform X zijn naam en interview hadden gevonden. Verzoeker zou ook van enkele Somaliërs in Frankrijk vernomen hebben dat op X verspreid wordt dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom, en dat hij een terrorist is aangesloten bij Al-Shabaab. Tot slot vermeldt verzoeker dat er op X, TikTok en YouTube video's staan waarin er verteld wordt dat hij homo is en stelt hij te vrezen dat hij om die reden gestenigd zal worden. Verzoeker legt tijdens de administratieve procedure geen documenten neer ter staving van zijn huidige, volgend verzoek (administratief dossier, stuk 7, 'Verklaring volgend verzoek', vragen 17, 19 en 20).

3.2.7. Wat vooreerst verzoekers levensomstandigheden in Italië betreft, wijst de Raad erop dat ingevolge de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient te worden nagegaan of deze verzoeker blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor

zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101). Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de beschikbare landeninformatie, meer bepaald “Country Report: Italy. Update 2024” van AIDA/ECRE van juli 2025, waarvan een online versie raadpleegbaar is via de weblink opgenomen in de bestreden beslissing, niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Italië blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die anderszins doet besluiten. Verzoeker betwist bovenstaande conclusie overigens niet, maar is in zijn verzoekschrift van oordeel dat de adjunct-commissaris geen enkel concreet individueel onderzoek naar zijn situatie in Italië verricht, noch rekening houdt met de specifieke persoonlijke omstandigheden die hem in een bijzonder kwetsbare positie plaatsen.

3.2.8. Te dezen dient te worden benadrukt dat de Raad reeds in zijn arrest met nummer 236 417 van 5 juni 2020 vaststelde dat uit verzoekers verklaringen afgeleid in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk naar voren kwam dat hij nooit de intentie had in Italië te blijven en aldaar een leven op te bouwen en dat hij evenmin (ernstige) pogingen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot de rechten verbonden aan zijn beschermingsstatuut in Italië. De Raad wees er in voormeld arrest voorts op dat verzoeker getuigt van een grote zelfredzaamheid, gelet op zijn talloze omzwervingen in Europa en dat en hij derhalve ook niet aannemelijk maakt dat, wanneer hij wel degelijk pogingen in Italië onderneemt om aldaar zijn leven op te bouwen, hij desondanks toch verstoken zal blijven van de meest elementaire behoeften.

Aldus is het in het kader van zijn huidige, volgend verzoek aan verzoeker, die verklaart in 2020 te zijn teruggekeerd naar Italië, om in concreto aannemelijk te maken dat zijn situatie en ervaringen na zijn terugkeer aldaar dermate precair waren dat hij er, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen, dan wel dat hij in een dergelijke toestand dreigt terecht te komen indien hij thans naar Italië zou terugkeren. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

3.2.9. In zoverre verzoeker meent thans bijzonder kwetsbaar te zijn daar hij zich sinds minstens 2008, een periode van meer dan vijftien jaar, “in een situatie van structurele dakloosheid, zonder vast domicilie, zonder toegang tot reguliere gezondheidszorg, zonder sociaal netwerk” bevindt, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Hoger, onder punt 3.3.3., werd reeds gewezen op de vaststelling dat verzoeker geen enkel attest voorlegt ter staving van de psychiatrische stoornissen die hij verklaard te hebben. De door verzoeker voorgehouden link tussen zijn vermeende psychiatrische problematiek en langdurige blootstelling aan precaire omstandigheden wordt verder op geen enkele wijze geobjectiveerd. De verwijzing in zijn verzoekschrift naar wetenschappelijke literatuur, waaronder een artikel over de mentale gezondheid van daklozen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), is te dezen niet dienstig. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek, getuigt verzoeker van een grote zelfredzaamheid, onder meer gelet op de vele beschermingsaanvragen die hij achtereenvolgens in verschillende Europese landen heeft ingediend en de stappen die hij daarbij telkens diende te ondernemen om met de bevoegde instanties in contact te komen en de daaropvolgende procedure te doorlopen. Dit niettegenstaande zijn bewering sinds 2008, het jaar van zijn aankomst in Europa, dakloos te zijn geweest. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn specifieke, individuele omstandigheden, niet in staat is de medische of psychologische problemen die hem op heden zouden verhinderen zijn rechten als statushouder in Italië uit te oefenen naar behoren te laten attesteren. In dit verband kan opnieuw verwezen worden naar de medische documenten aanwezig in het administratief dossier, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker in het verleden wel degelijk toegang had tot medische zorgen tijdens zijn omzwervingen doorheen Europa. Overigens kan nergens uit deze documenten blijken dat de geattesteerde letsels te wijten zijn aan of enigszins in verband staan met de vermeende precaire omstandigheden waarin verzoeker gedurende de afgelopen jaren in verschillende Europese landen zou hebben geleefd. Verzoekers stelling dat de desbetreffende stukken “een lichamelijk verval dat onlosmakelijk verbonden is met een structurele toestand van dakloosheid van achttien jaar” documenteren, vindt hierin geen steun. Waar verzoeker er nog op wijst in 2019 te hebben verklaard dat hij aan hepatitis B lijdt, dient te worden vastgesteld dat hij toen geen stukken heeft neergelegd ter staving hiervan en dat hij ook in het kader van onderhavige procedure in gebreke blijft de nodige stavingstukken bij te brengen. Derhalve is

zijn betoog dat geen enkel element in zijn dossier aantoont dat hij hiervoor ooit behandeld is geweest en dat een niet-behandelde hepatitis B regelmatige medische opvolging vereist, niet dienstig.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij, voor zover hij nood zou hebben aan medische of psychologische hulp, deze in Italië niet zou kunnen verkrijgen, mits hij daartoe de nodige stappen zet.

3.2.10. Waar verzoeker opmerkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zijn Italiaanse verblijfsvergunning al meer dan vier jaar vervallen was en betoogt, onder verwijzing naar voormelde "Country Focus: Italy", dat de procedure voor verlenging zestien tot achttien maanden in beslag kan nemen, gedurende welke periode hij de facto zou worden uitgesloten van toegang tot de arbeidsmarkt, de gezondheidszorg en een stabiele huisvesting, wijst de Raad op het volgende. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt dat het verlengen van een Italiaanse verblijfsvergunning inderdaad een lange tijd kan duren, maar dat begunstigden van internationale bescherming ondertussen een bewijs krijgen dat hun verblijfsvergunning vernieuwd wordt. Dit bewijs vervangt in theorie de verblijfsvergunning voor elk doel. In de praktijk zou dit bewijs na een aantal maanden niet langer als een geldig document worden beschouwd – volgens een omzendbrief van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken van 2024 is het slechts geldig gedurende negen maanden – waardoor het voor veel statushouders vervolgens moeilijk zou zijn om hun toegang tot de voordelen verbonden aan hun status te behouden (AIDA/ECRE, "Country Report: Italy" van juli 2025, p. 259). Verzoeker brengt geen concrete elementen noch andere landeninformatie aan die afbreuk doen aan deze informatie. Het kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die niet aantoont dermate kwetsbaar te zijn dat hij niet in staat zou zijn zich staande te houden en zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië uit te oefenen en die bovendien blijf geeft van een grote mate van zelfredzaamheid, een eventuele wachtperiode niet zou kunnen overbruggen zonder terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift verder op dat de verlenging van een verblijfsvergunning in de praktijk op een onoverkomelijk obstakel stuit, aangezien de Questura een geregistreerd domicilieadres vereist waarover hij bij terugkeer niet beschikt. Evenwel leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat de praktijk waarbij de Questura een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van de verblijfsvergunning afwijst omwille van het ontbreken van een geregistreerde woonplaats, geen grond vindt in de Italiaanse wetgeving. Om die reden heeft het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2015 een omzendbrief gericht aan de Questura van Rome om erop te wijzen dat de wet niet vereist dat statushouders over een geregistreerde woonplaats beschikken om een hernieuwingsaanvraag in te dienen. Zulke praktijk is ook al door Italiaanse rechtbanken veroordeeld (AIDA/ECRE, "Country Report: Italy" van juli 2025, p. 259). Waar zou blijken dat lokale politiekantoren toch nog een domicilie vragen, toont verzoeker niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot hogere instanties en rechtsbescherming zal kunnen genieten indien hij met zulke praktijk wordt geconfronteerd.

Verzoekers verwijzing in dit verband naar de arresten van de Raad van 20 februari 2026 met respectievelijk nummers 341 503, 341 504 en 341 505, is in casu niet dienstig. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgisch recht en elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden beoordeeld.

3.2.11. Verzoeker bevestigt ter zitting zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij in 2020 naar Italië is teruggekeerd en in de daaropvolgende jaren is doorgereisd naar verschillende andere Europese landen, waar hij telkens een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd besloten met een negatieve beslissing, alvorens in januari 2026 opnieuw naar België te komen. Verzoekers omzwervingen in Europa vormen een duidelijke indicatie dat hij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er de rechten verbonden aan zijn internationale beschermingsstatuut daadwerkelijk uit te oefenen. Verzoeker toont evenmin in concreto aan dat hij daartoe ernstige pogingen ondernomen heeft, noch dat dit van hem niet redelijkerwijze mocht worden verwacht, mede in acht genomen voorgaande vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft zijn vermeende bijzondere kwetsbaarheid naar behoren te staven.

3.2.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden waarin (kwetsbare) begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen terecht komen blijktens voormeld landenrapport van AIDA/ECRE, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker gelet op voorgaande in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Daarnaast merkt de Raad op dat het loutere feit dat er in Italië sprake is van discriminatie, onder meer op de woninghuurmarkt, zoals verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Italië aannemelijk te maken.

3.2.13. Wat betreft de vermeende bedreigingen die verzoeker in Italië zou hebben ontvangen van Somalische mannen die informatie over hem zouden hebben ontdekt op X, dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft. De geruchten die over verzoeker de ronde zouden doen houden overigens geen steek. Zo zou er op X te lezen staan dat verzoeker zowel homoseksueel is, behoort tot Al-Shabaab én bekeerd is tot het christendom. Ter zitting verduidelijkt zijn advocaat dat verzoeker deze zaken over zichzelf zou hebben verklaard en zo in de problemen is gekomen. Het kan evenwel geenszins overtuigen dat iemand dermate incoherente verklaringen voor waar zou aannemen en verzoeker om die reden zou willen viseren. Wat er ook van zij, op basis van deze loutere beweringen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees in dit verband, noch aan het feit dat verzoeker in Italië zou zijn bedreigd door Somaliërs die hem zouden hebben verdacht van spionage voor de overheid, zoals hij eveneens louter beweert. Zelfs al zou worden aangenomen dat de feiten die verzoeker aanhaalt effectief hebben plaatsgevonden, quod non, toont verzoeker niet aan dat hij hiertegen geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Van verzoeker kan als begunstigde van internationale bescherming in Italië redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle mogelijke middelen uitput die het recht hem in Italië biedt, evenals dat hij dit omstandig documenteert.

3.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die van die aard zijn dat ze de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen, en aldus de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden medische problemen, wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat verzoeker in het gesloten centrum waar hij verblijft, op 26 januari 2026 door een arts werd onderzocht, die geen medische problemen heeft vastgesteld, en dat verzoeker nalaat enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zijn medische toestand sedert dit onderzoek zou zijn gewijzigd dermate dat dit een ander licht zou werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat hij in het kader van verzoekers beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake verzoekers tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand in zijn arrest nr. 343 751 van 27 maart 2026 als volgt oordeelde:

“Waar verzoeker vooreerst wijst op de inhoud van het administratief verslag dat naar aanleiding van zijn arrestatie op 26 januari 2026 werd opgesteld door de politie, blijkt hieruit niet ondubbelzinnig dat verzoeker reeds vóór enig gehoor in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming “in een toestand van psychiatrische kwetsbaarheid” verkeerde, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. De omstandigheden dat verzoeker heen en weer liep voor het politiecommissariaat en er zelf om hulp kwam vragen, dat hij verklaarde bang te zijn aangevallen te worden door onbekende personen, dat hij aangaf psychiatrische stoornissen te hebben, alleen was, geen geld bijhad en de wens uitte om naar Somalië terug te keren, vormen op zich geen objectieve aanwijzingen dat verzoeker niet in staat kon worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek (administratief dossier, stuk 7, ‘Rapport administratif: Séjour illégal’). Hij heeft in het kader van zijn huidig volgend verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen elementen of omstandigheden kenbaar gemaakt die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 7, ‘Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ’). Verder ligt geen enkel attest voor ter staving van verzoekers beweerde psychiatrische problematiek. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat een persoon die jarenlang dakloos is, van land tot land “zweeft” zonder verblijfsvergunning, door de Italiaanse overheid zelf werd doorverwezen naar andere Europese landen, in treinstations sliep, ziek is en geen medische zorg heeft kunnen ontvangen, “per definitie geen toegang [heeft] tot de instellingen die zijn kwetsbaarheid zouden kunnen documenteren”. De precaire situatie waarin verzoeker zich beweerdelijk sinds vijftien jaar bevindt heeft hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden meerdere Europese landen te doorkruisen en meerdere procedures met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming te doorlopen. Dit impliceert dat verzoeker herhaaldelijk de weg wist te vinden naar verschillende Europese officiële instanties bevoegd voor het behandelen van beschermingsaanvragen. Verzoeker slaagde er ondanks zijn vermeend precaire situatie klaarblijkelijk ook in meerdere medische afspraken te maken, getuige drie medische attesten aanwezig in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij in 2019 in België artsen

consulteerde voor het onderzoeken van een breuk aan zijn enkel en het vaststellen van een litteken ter hoogte van zijn rug (administratief dossier eerste verzoek, map 'Documenten'). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij heden pijnstillers en slaapmedicatie krijgt en dat hij tijdens zijn vorige verblijf in België een medische ingreep onderging die hem genezen heeft van een ziekte of aandoening (administratief dossier, stuk 7, 'Verklaring volgend verzoek', vraag 13). Gelet op voorgaande vaststellingen, kan het allerminst overtuigen dat het gebrek aan attesten met betrekking tot verzoekers actuele gezondheidstoestand het gevolg is van "de totale marginalisering van verzoeker, die hem elke toegang tot medische of psychologische zorg ontzegt". Verder blijkt uit het verslag van verzoekers gehoor naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek dat verzoeker, niettegenstaande zijn bewering mentaal ziek te zijn en geheugenproblemen te hebben, in staat bleek de hem gestelde vragen correct te begrijpen en hierop gericht en concreet te antwoorden. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting oppert dat verzoekers psychische problemen duidelijk blijken uit het feit dat hij zowel zou hebben verklaard dat hij homoseksueel is als dat hij een lid is van Al-Shabaab, kan uit voormeld gehoorverslag niet blijken dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij dergelijke incoherente uitspraken ooit zelf zou hebben gedaan. Verzoeker gaf in tegendeel aan dat het om valse informatie ging die over hem verspreid werd op X en waardoor hij bedreigingen kreeg (ibid., vraag 17)."

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn levensomstandigheden in Italië en/of zijn mentale gezondheidstoestand, dan wel dat er zich hieromtrent, naast het onderzoek door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad inzake verzoekers beschermingsverzoeken en het onderzoek van de centrumarts, nog een bijkomend onderzoek zou opdringen. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet lijkt op het eerste gezicht niet.

3.2.7. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken bestaat nu:

"2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Alias: M., Y. °XX.XX.1979, Y. M., Mu. °XX.XX.1983, Y. M., Mu. °XX.XX.1984.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.07.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming ingediend op 02.02.2026 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10.03.2026.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij verklaart een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in België. Hij heeft nagelaten te vermelden dat hij ook een dergelijk verzoek had ingediend in Frankrijk, Nederland, Zwitserland en Denemarken."

Verzoeker voert aan dat de door hem gebruikte aliassen slechts verschillen qua spelling, doch dit blijkt geenszins uit de gegevens in het administratief dossier en de bestreden beslissing. Verzoeker gebruikte immers niet enkel verschillende namen doch ook verschillende geboortedata. Verzoeker kan dan ook niet

dienstig ontkennen dat hij meerdere identiteiten heeft gebruikt, zodat hij voldoet aan het gestelde in artikel 1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat hij *“in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt”*, hetgeen op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker toont dan ook op het eerste gezicht niet aan dat verweerder, door te oordelen dat verzoeker verschillende identiteiten gebruikte en omwille daarvan aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, het bepaalde in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet schendt.

3.2.8. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van de bestreden beslissing.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. HUENGES WAJER